

OPZELURA

Ευαγγελία Κ. Κυπριανού

Δείγμα γραφής

+357 99977210

evangelik@hotmail.com

© 2025 Ευαγγελία Κ. Κυπριανού

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΙΑ: Νεαρή γυναίκα, γύρω στα 30

ΑΛΕΞ: Σύντροφος της Μίας, γύρω στα 30

ΜΑΡΑ: Γειτόνισσα του ζευγαριού, γύρω στα 30

ΦΩΝΗ ΕΚΦΩΝΗΤΡΙΑΣ ΔΕΛΤΙΟΥ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΦΩΝΗ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ

ΣΚΗΝΙΚΟ

Ενιαίος χώρος καθιστικού-κουζίνας σ' ένα μονάρι διαμέρισμα, στο κέντρο μιας μεγαλούπολης. Ο χώρος είναι σύγχρονος, λιτός, κάπως προσωρινός, σαν να μην έχει εγκατασταθεί κανείς μόνιμα.

Στην κουζίνα, υπάρχει ένα μεγάλο παράθυρο κι ένα τραπέζι με δύο καρέκλες. Στο καθιστικό, ένας μεγάλος καθρέφτης που αντανακλά τους χαρακτήρες.

Το σκηνικό παραμένει σταθερό σε όλες τις σκηνές, αλλά διαφοροποιείται από τις αλλαγές φωτισμού.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ 1

*Το φως είναι πρωινό, θαμπό. Ένα καθιστικό ακατάστατο, γεμάτο μικρά σημάδια μιας ρουτίνας που κυλάει μηχανικά: λερωμένες κούπες, μπερδεμένοι φορτιστές, μια στοίβα από σκισμένα γράμματα, άδεια κουτιά χαπιών... Η **Μία** στέκεται μπροστά στον καθρέφτη με το σουτιέν, τα μαλλιά της πιασμένα πρόχειρα. Ενώ βάζει λοσιόν στο πρόσωπό της και καθαρίζει το δέρμα της με χειρουργική προσοχή, σαν τελετουργία, καρφώνει το βλέμμα της σε μια μικρή, ξεθωριασμένη κηλίδα γύρω από το στόμα της.*

ΜΙΑ: Αποκλείεται...

*Ο **Άλεξ** έρχεται από το υπνοδωμάτιο, νυσταγμένος, παλεύοντας να φορέσει ένα τσαλακωμένο μπλουζάκι από τη λάθος πλευρά. Μπαίνει στην κουζίνα, βάζει λάδι στο τηγάνι και ρίχνει μέσα δυο αυγά. Όσο περνά η ώρα, ο ήχος από το τηγάνισμα δυναμώνει*

Γαμώτο.

ΑΛΕΞ: Καλημέρα λέει ο κόσμος.

Παύση

Για πού ετοιμαζόμαστε πρωί πρωί;

ΜΙΑ: Δεν είναι δυνατόν...

ΑΛΕΞ: Τι πράγμα;

Του δείχνει το σημάδι στο πρόσωπό της.

ΜΙΑ: Κοίτα.

*Ο **Άλεξ** πλησιάζει και την παρατηρεί για λίγο.*

ΑΛΕΞ: Έχεις βάλει καμιά μάσκα;

ΜΙΑ: **Εδώ** κοίτα.

Ξαναπλησιάζει και την παρατηρεί ακόμα πιο προσεκτικά.

Παύση

ΑΛΕΞ: Αυτό το ασπράκι, λες;

ΜΙΑ: Άρα το βλέπεις κι εσύ.

ΑΛΕΞ: Απ' τον ύπνο θα 'ναι.

ΜΙΑ: Έχεις βγάλει εσύ ποτέ ασπράκι μες τον ύπνο σου; Αυτό δεν ήταν εδώ χθες... Δεν είναι καλό σημάδι.

ΑΛΕΞ: Για να το δω ξανά.

Παύση. Ο Άλεξ προσποιείται πως το σκέφτεται σοβαρά.

ΑΛΕΞ: Είναι σοβαρό λες, ε;

ΜΙΑ: Είναι η αρχή.

ΑΛΕΞ: Τίνος η αρχή;

ΜΙΑ: Της λεύκης.

ΑΛΕΞ: Έλα μου;

Απ' τον δρόμο έξω, ακούγεται μακρινή πορεία που περνά και φεύγει. Η Μία ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο παράθυρο. Ο Άλεξ την κοιτάζει απορημένος, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω της.

ΜΙΑ: Λεύκη, Άλεξ, Λεύ-κη. Γεμίζεις ξασπρισμένες κηλίδες παντού.

Ο Άλεξ την κοιτάζει και πάλι σιωπηλά, προσπαθώντας να καταλάβει αν αστειεύεται.

ΑΛΕΞ: Άμα ξεκολλήσεις λίγο απ' τον καθρέφτη, θα πάψεις να βλέπεις σφυριά και κηλίδες.

ΜΙΑ: Άλεξ, δεν αστειεύομαι.

ΑΛΕΞ: Να παραγγείλω καφέ;

ΜΙΑ: Δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει αυτό.

ΑΛΕΞ: Τι μπορεί να σημαίνει δηλαδή;

ΜΙΑ: Το δέρμα μου αποχρωματίζεται. Χάνει μελανίνη.

ΑΛΕΞ: Μήπως εσύ χάνεις λάδια;

ΜΙΑ: Είσαι ζώον ή το παίζεις;

ΑΛΕΞ: Ωχου...

ΜΙΑ: Είναι αρρώστια, ασθένεια, πώς το λένε.

ΑΛΕΞ: Θα χρειαστεί να νοσηλευτείς;

ΜΙΑ: Μην με ειρωνεύεσαι!

ΑΛΕΞ: Μία, σύνελθε.